

kun har arbejdsløshedsdagpenge eller kontanthjælp at leve af, og derfor er det faktisk sådan, at de mindrebemidlede, der bliver gravide uplanlagt, er i en meget svær situation.

Vi mener sammenfattende, at det bedste og sikreste middel til at nedbringe antallet af ufri-villige graviditeter er at styrke seksualvejledningen og forbedre de økonomiske muligheder for gravide og småbørnsfamilier. I den forbindelse er vi parat til at medvirke – meget, og vi er selvfølgelig villige til at støtte konstruktive og visionære initiativer.

Med disse bemærkninger om, at det er de to ben, der skal gås på, skal jeg meddele, at vi vil stemme for forslaget til vedtagelse fra Kristeligt Folkeparti, selv om vi synes, det er noget generelt formuleret.

Tom Behnke (FP):

Den frie abort er en kendsgerning, og det har den været gennem ganske, ganske mange år her i Danmark. Men svangerskabsafbrydelse er jo nok den dårligste løsning på en uønsket graviditet, men ikke desto mindre en nødvendig mulighed, sådan som jeg ser det.

Der er ingen tvivl om, at når vi taler om uønsket graviditet, er der en lang, lang række situationer, hvor det er nødvendigt, at den mulighed eksisterer. Der er desværre også de heldigvis ganske få tilfælde om året, hvor kvinden bliver påtvunget en uønsket graviditet, og i hvert fald i de tilfælde – det regner jeg også med at initiativtagerne til forespørgselsdebatten er enige i – skal muligheden selvfølgelig være til stede.

Det, forespørgslen lægger op til, er jo at forebygge noget mere, så vi i den sidste ende kan få bragt antallet af svangerskabsafbrydelser ned, og i Fremskridtspartiet er vi ganske enige i, at det skal der gøres noget mere for. Men når vi taler om forebyggelse, vil jeg gerne understrege, at her har forældrene en helt central rolle, og vi skal passe på den hårfine balance mellem, at vi fra samfundets side hjælper og støtter og laver oplysning, og at vi overtager ansvaret fra forældrene. Det er utrolig vigtigt, at det ikke bliver samfundet og det offentlige, der bliver barnepige for børnene, og derfor skal det understreges meget, at det er forældrenes ansvar. Det er forældrenes opgave at vejlede og rådgive deres børn.

Når det offentlige laver kampagner for at forebygge svangerskabsafbrydelser, er det vigtigt, at den form for kampagner er målrettede mod dem, man ønsker at ramme med dem, og

her taler vi hovedsagelig om de unge. Men når man har lavet en målrettet kampagne mod de unge – og det har man gjort på forskellig vis – har vi desværre også set, at når de er så målrettede, at de i den grad rammer de unge mennesker, er der også politikere, der tager afstand fra den form for kampagner, og det duer altså ikke. Vi kan ikke have den dobbeltmoral, at vi på den ene side siger, at der skal forebygges, der skal rådgives, der skal oplyses, og kampagnerne skal målrettes mod de unge mennesker, og vi på den anden side bagefter tager afstand fra kampagnerne indhold. Det duer ikke. Hvis vi vil forebygge – og det vil vi – skal vi også lave nogle kampagner, der indfanger målgruppen.

Vi har i Fremskridtspartiet været tilhængere af fri abort, men jeg synes nok, der blev rejst en væsentlig problemstilling her under debatten, som jeg håber, sundhedsministeren fik skrevet ned på sit papir og vil kommentere senere. Det er hele spørgsmålet om de meget sene aborter. Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at bl.a. Retsudvalget er blevet gjort opmærksom på den problemstilling for vel omkring 2 år siden, og jeg synes ikke rigtig, vi har hørt regeringens bud på, hvordan man vil løse den problemstilling. Det er problematisk, at der kan gennemføres endda meget sene aborter. Det problem bør der findes en løsning på, og jeg håber, ministeren vil tage det med i sit videre arbejde.

Så vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at Fremskridtspartiet tilbage i 1994 har stillet forslag her i Folketinget om, at aldersgrænsen for selvbestemt abort skulle sættes ned fra 18 til 15 år. Det forslag blev dengang afvist, men nu, hvor vi har behandlet regeringens forslag om retssikkerhed m.v. i hele sundhedssektoren, hvor man generelt sætter aldersgrænsen ned fra 18 til 15 år på en række områder, håber vi, at vores forslag ved en genfremsættelse kan få lidt mere medvind. Det er jo i fin overensstemmelse med det, regeringen i øvrigt har foreslået.

Jeg vil også gerne slå fast, at vi i Fremskridtspartiet altid har haft den holdning, at det principielt bør være sådan, at en svangerskabsafbrydelse betales af den, der ønsker den. Men vi har nogle undtagelser, for selvfølgelig er der en række tilfælde, hvor det ikke vil være rimeligt. Det er tilfældet, når helbredsmæssige eller sociale årsager kan indikere, at det er nødvendigt at gøre det, eller det måske endda er en direkte påtvungen graviditet.